

Làpida de nínxol

El Bruc

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Bruc de la Parròquia
Emplaçament	Al cementiri municipal del Bruc. A la part més antiga, baixant les escales a mà dreta, nínxol núm 4.
Alçada:	450
Coordenades:	
Latitud:	41.5758
Longitud:	1.78608
UTM Est (X):	398800
UTM Nord (Y):	4603391

Classificació

Número de fitxa	08025 - 37
Àmbit:	Patrimoni moble
Tipologia	Objecte
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XX
Any	1898
Estat de conservació	Regular
Protecció	Legal
Observacions protecció:	BCIL (NNSS 25/03/1992; Pla Especial Montserrat 16/02/1988)
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Pública
Titular:	Ajuntament del Bruc. C/ Bruc del Mig, 55
Fitxes associades:	
Santa Maria del Bruc	
Autoria de la fitxa	Gemma Estrada i Planell i Josep-Vicenç Mestre Casanova
Data de registre de la fitxa:	dc., 25/07/2012 - 02:00

Descripció

Làpida de nínxol feta amb terra cuita a la bòbila Elías. Segueix un model formant diferents gradacions de relleu i està format per una part central emmarcada per un rectangle on hi ha la inscripció del nom del difunt i la data. En aquest s'hi llegeix: Pablo Vilarnau y Bigorra, natural de Sallent que murió el día 21 de mayo 1898. A ambdós costats hi ha una figura femenina d'alt-relleu vestida amb túnica i vel que s'agafa el coll amb la ma dreta a la manera de les ploraneres. Per damunt del rectangle hi ha un cercle amb ales simbolitzant l'ànima del difunt. La làpida s'emmarca amb una garlanda, amb una creu al centre, que s'ajusta a la forma semicircular del nínxol. El difunt era familiar del propietari de la bòbila Elías.

Observacions:

Aquest és un dels dos únics exemplars que queden al cementiri del Bruc. El Cementiri Vell està catalogat com a BCIL (NNSS 25/03/1992; Pla Especial Montserrat 16/02/1988). Aquesta làpida està dins del recinte.

Història

La indústria de peces d'obra cuita, sobretot toves (o panots) i els totxos, ha estat una de les tradicionals a la població i es troba documentada des del segle XVIII. A principis del segle XX es va instal·lar la primera bòbila al Bruc propietat de la família Elías. Va suposar un canvi radical en la producció en comparació amb els anomenats forns morunos utilitzats fins aleshores ja que la instal·lació d'una bòbila va suposar la utilització d'un forn continu que permetia fer més cuites alhora. La bòbila Elías es va especialitzar en peces de terracota (figures femenines, balustres, pinyes, columnes...). Algunes de les peces fabricades en aquesta bòbila es van comercialitzar per a la construcció del Palau d'Agricultura de l'Exposició Internacional de Barcelona de l'any 1929.

